

»Hvad fejler i Grunden din Tante?« spurgte Fru Bertha.

»Ikke det mindste. Hun har et Jernhelbred, siger Far. Han mener, hun vil overleve os allesammen og blive hundrede Aar.«

I dette Øjeblik hørtes Jægermesterens ejendommelige Drengestemme larme inde i Stuerne. Man hørte ham give en af Pigerne Besked angaaende et Telegram, han ventede.

»Bring mig det straks, naar det kommer,« gentog han flere Gange.

Lidt efter kom han ned ad Verandatrappen: en lille korthalset Mand i et lysegraat Jakkesæt. Det var en korpulent Udgave af hans berømte Broder Professoren. De samme runde, røde Barnekinder, det samme glatte, lysegule Haar. Det var ogsaa de samme smaa rastløse Øjne men rigtignok uden Broderens Kraft og Kløgt i Blikket. De havde her i Jægermesterens pluskæbede Ansigt nærmest et enfoldigt Udtryk.

Da han havde hilst paa de Fremmede og gjort Undskyldning, fordi han ikke havde været tilstede ved Ankomsten, vendte han sig om mod sin Kone. Og i det samme forandredes baade hans Mine og Tone.

»Du sørger vel for, at jeg faar Mad.«

»Der er givet Pigerne Ordre,« svarede hun ud i Luften uden at se paa ham.